

Sygn. akt I C upr 46/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 roku w Ś.

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko K. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powoda J. S. kwotę 315 zł (trzysta piętnaście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 października 2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zarządzenia:

1. odnotować,
2. kal. 21 dni,

21.02.2017 r.

UZASADNIENIE

Powód J. S. wniósł w dniu 26 października 2016 r. za pośrednictwem poczty do tut. Sądu pozew przeciwko pozwanemu K. S. o zasądzenie na jego rzecz nakazem zapłaty kwoty 344,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód twierdził, że w dniu 08 czerwca 2016 r. za pośrednictwem Internetu na portalu (...) zawarł z pozwanym, prowadzącym działalność gospodarczą jako „S. K. P.H.U. Serwis (...)” z/s w M., umowę sprzedaży komputera „I. Automat (...) 2. (...)” za 300 zł.

Powód wskazał, że poniósł koszty jego przesyłki w kwocie 20 zł. Tego dnia powód przelał na rachunek bankowy pozwanego kwotę 320 zł.

Po otrzymaniu przesyłki okazało się, że towar nie spełnia oczekiwań powoda – nie jest zgodny z opisem aukcji, a nadto pozwany nie dołączył paragonu fiskalnego.

Z tych względów powód w dniu 11 czerwca 2016 r. odstąpił, na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 30.05.2014 r. o prawach konsumenta, od powyższej umowy sprzedaży i zażądał zwrotu wszystkich kosztów, jakie poniósł. Powód odesłał też pozwanemu ww. towar.

Mimo to pozwany nie podjął z poczty kierowanej do niego korespondencji.

Powód twierdził, że poniósł koszty odebrania niepodjętej przez pozwanego przesyłki w kwocie 24,50 zł.

Wówczas powód zwrócił się do Federacji (...) – Oddział w S. z wnioskiem o udzielenie mu pomocy.

Federacja (...) w imieniu powoda skierowała do (...) Inspektora Inspekcji Handlowej we W. wniosek o przeprowadzenie mediacji stron wskazując, że zgodnie z art. 27 ust. 1 i art. 30 ust. 1 i 2 ww. ustawy o prawach konsumenta do zachowania terminu na odstąpienie od umowy sprzedaży zawartej na odległość wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Zgodnie zaś z art. 31 ust. 1 ww. ustawy odstąpienie od umowy skutkuje uznaniem umowy za niezawartą. Odmowa przyjęcia przez pozwanego przesyłki z oświadczeniem powoda nie wpływa na status umowy.

(...) Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej we W. zakończył postępowanie mediacyjne z uwagi na brak reakcji pozwanego na monity ze strony tego organu.

Jako podstawę prawną swojego roszczenia powód wskazał art. 27 ust. 1 i art. 32 ust. 1 ww. ustawy. Natomiast żądanie powoda zwrotu kwoty 24,50 zł, wydatkowanej na odebranie niepodjętej przez pozwanego przesyłki wynika z art. 34 ust. 2 ww. ustawy, nakładającej na konsumenta obowiązek poniesienia tylko bezpośrednich kosztów zwrotu rzeczy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 listopada 2016 r. tut. Sąd w sprawie I Nc upr (...) nakazał pozwanemu zapłatę na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem wraz z odpowiednimi kosztami procesu.

Od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając wydany sprzeciw w całości. Pozwany wskazał, że na swoją prośbę powód otrzymał drogą elektroniczną fakturę za zakupioną rzecz na aukcji (...) nr (...), która to faktura została wysłana na adres mailowy kupującego, który był przedstawiony po dokonaniu transakcji w danych kupującego. Pozwany podniósł, że prawo dopuszcza wysyłanie faktur drogą elektroniczną kupującemu. Zdaniem pozwanego zakupienie towaru na fakturę może już przemawiać za tym, że towar zakupiony został w celu związanym z działalnością gospodarczą.

Ponadto pozwany podniósł, że powód odesłał towar i list polecony pod adres 1 M. 64 M., gdzie nie ma osoby, która by mogła odebrać tę przesyłkę. Pozwany twierdził, że awiza w skrzynce nie było. Natomiast pozew został już poprawnie zaadresowany pod adres pozwanego przy ul. (...) w M.. Pozwany podniósł, że nie było z jego strony złej woli, żeby nie odebrać przesyłek i się do nich ustosunkowywać. Pozwany zarzucił, że powód nie skonsultował się ze sprzedającym pod jaki adres należy zwrócić towar.

Ponadto pozwany podniósł, że zgodnie z żądaniem pozwanego, zakupiony towar w dniu 08.06.2016 r. został oddany w użytkowanie na prośbę i niebezpieczeństwo pozwanego osobie trzeciej nie będącej konsumentem, co potwierdza wypełniony formularz opcji dostawy przez pozwanego w dniu zakupu towaru. Towar odebrał i użytkował B. S. (1).

Zakupiony towar został w dniu 08.06.2016 r. wysłany przesyłką P. Kurier i w dniu 11.06.2016 r. odebrał go i użytkował (zgodnie z rozmową telefoniczną) B. S. (1) zamieszkały przy ul. (...) w S., który to fakt został zatajony przez powoda w pozwie.

Pozwany ponownie podniósł, że odstąpienie od umowy zawartej na odległość zostało wysłane bez konsultacji ze sprzedającym pod błędny adres i sprzedający nie miał świadomości, że taki list został wysłany.

Pozwany wskazał, że ze względu na powyższe, w rozmowie telefonicznej z dnia 11.06.2016 r. odmówił powodowi zwrotu towaru powołując się na ustawę konsumencką, która zdaniem pozwanego jasno reguluje, że zakupiony towar przez internet można zwrócić bez podania przyczyny pod warunkiem nie używania zakupionego towaru i nie oddawania towaru osobie trzeciej, nie będącej konsumentem w użytkowanie. Pozwany podniósł że w tym konkretnym przypadku zwrot towaru zakupionego przez internet bez podania przyczyny nie jest możliwy. Pozwany twierdził, że

B. S. (1) w rozmowie telefonicznej oznajmił, że użytkował towar, tylko „mapy chciałby inne, które dają więcej mocy pojazdowi”.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 08 czerwca 2016 r. za pośrednictwem Internetu na portalu (...) powód J. S., zam. w S. przy ul. (...) zawarł z pozwanym, prowadzącym działalność gospodarczą jako „S. K. P.H.U. Serwis (...)” z/s w M., umowę sprzedaży komputera „I. Automat (...) 2. (...)” za 300 zł.

(bezsporne a nadto tak: wiadomość e-mail z potwierdzeniem zamówienia – k.8, wydruk z (...) dot. Pozwanego – k.7, 31)

W wiadomości e-mail, otrzymanej przez powoda w wyniku zawarcia ww. umowy sprzedaży jako sprzedający wskazany został pozwany oraz jego adres ul. (...), M.. Powód jako sposób dostawy wybrał przesyłkę kurierską, której koszt wynosił 20 zł. Wysyłka paczką pocztową priorytetową kosztowała 15 zł, a przesyłką pobraniową ((...) pobranie) kosztowała 25 zł. Przy składaniu zamówienia powód wskazał, że towar ma zostać dostarczony do B. S. (1), na adres przy ul. (...) w S..

Dowód: - wiadomość e-mail z potwierdzeniem zamówienia – k.8,

- wiadomość e-mail z archiwum serwisu (...) z 27.11.2016 r. – k.30

W tym samym dniu powód przełał na rachunek bankowy pozwanego kwotę 320 zł tytułem zapłaty za zakupiony towar i kosztów wysyłki przesyłką kurierską.

(bezsporne, a nadto: - potwierdzenie przelewu z 08.06.2016 r. – k. 9)

Pozwany wysłał w dniu 08 czerwca 2016 r. na wskazanego przez powoda adresata i jego adres zakupiony towar, który został odebrany w dniu 09 czerwca 2016r.

Dowód: - wydruki informacji elektronicznych Poczty Polskiej ws. doręczenia przesyłki wysłanej przez pozwanego – k.32, 35

Pozwany wystawił powodowi fakturę VAT nr (...) za zakupiony towar, obejmującą cenę towaru w kwocie 300 zł i koszt wysyłki w kwocie 20 zł, wskazując jako swój adres P.H.U. Serwis (...), ul. (...), M.

Dowód: - faktura VAT nr (...) – k.29

Powód oświadczył w piśmie wysłanym w dniu 11 czerwca 2016 r. pozwanemu listem poleconym na adres P.H.U. Serwis (...), ul. (...), M., że odstępuje, na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 30.05.2014 r. o prawach konsumenta, od powyższej umowy sprzedaży i zażądał zwrotu ceny towaru na wskazany przez niego rachunek bankowy. Powód oświadczył w tym piśmie, że towar nie spełnia jego oczekiwań – nie jest zgodny z opisem aukcji, a nadto pozwany nie dołączył paragonu fiskalnego.

Powód w tym samym dniu również odesłał też pozwanemu na ww. adres paczką ww. towar, za którą zapłacił 24,50 zł.

Dowód: - pismo powoda do PHU Serwis (...) wraz z potwierdzeniem nadania – k.10,11

- potwierdzenie wysłania paczki z 11.06.2016 – k.12

Pozwany nie odebrał ww. przesyłek, nie zwrócił powodowi uiszczonej przez niego ceny i pozostałych kosztów.

(bezsporne)

Powód pismem z dnia 04 lipca 2016 r. zwrócił się do Federacji (...) – Oddział w S. z wnioskiem o udzielenie mu pomocy. Federacja (...) w imieniu powoda pismem z dnia 04.08.2016 r. skierowała do (...) Inspektora Inspekcji Handlowej we W. wniosek o przeprowadzenie mediacji stron. (...) Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej we W. pismem z dnia 15 września 2016 r. poinformował powoda, że zakończył postępowanie mediacyjne z uwagi na brak reakcji pozwanego na monity ze strony tego organu.

Dowód: - wniosek powoda z 04.07.2016 r. – k.13,

- pismo Federacji (...) – Oddział w S. z 04.08.2016 r. – k. 14-15,

- pismo (...) Inspektora Inspekcji Handlowej we W. z 15.09.2016 r. – k.16

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się prawie w całości zasadne.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu zastosowanie mają odpowiednie przepisy ustawy z dnia 30.05.2014 r. o prawach konsumenta albowiem umowa zawarta między stronami miała niewątpliwie charakter umowy zawartej na odległość w rozumieniu art. 2 ust. 1 ww. ustawy, pozwany jako sprzedający był niewątpliwie – co było bezsporne – przedsiębiorcą w rozumieniu art. 43¹ Kc, dokonującym sprzedaży w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, natomiast powoda należało uznać za konsumenta, w rozumieniu art. 22¹ Kc. Wbrew bowiem stanowisku pozwanego, z ustalonego stanu faktycznego nie wynika, by powód dokonał zakupu rzeczy od pozwanego jako przedsiębiorca, gdyż po pierwsze pozwany nie wykazał, by powód w ogóle był przedsiębiorcą, a nawet jeśli byłby, że zakup dokonany przez powoda był związany bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub zawodową powoda. W szczególności świadczyć o tym, wbrew stanowisku pozwanego, sam fakt, że towar został zakupiony od pozwanego przez powoda „na fakturę”. Wskazać bowiem należy, że wystawienie faktury za sprzedany towar jest obowiązkiem sprzedawcy-przedsiębiorcy wobec osób nie dokonujących zakupu w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, jeśli takie żądanie nabywca zgłosi w terminie 3 miesięcy, licząc od końca miesiąca, w którym nastąpiła dostawa towaru, wykonanie usługi bądź otrzymano całość lub część zapłaty (art. 106b ust. 3 ustawy z 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (VAT)). Jak wynika z powyższego, samo ewentualne zażądanie przez powoda wystawienia faktury VAT za zakupiony towar nie może jeszcze przesądzać o tym, że powód dokonał zakupu związanego bezpośrednio ze swoją działalnością gospodarczą lub zawodową. Nie może też przesądzać o tym również fakt, że powód wskazał jako odbiorcę przesyłki inną osobę – B. S. (1). Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika bowiem by miało to związek z ewentualną działalnością gospodarczą powoda, a wręcz przeciwnie – ze względu na zbieżność nazwisk tej osoby i powoda można zasadnie przypuszczać, że są to osoby spokrewnione, a więc zakup może być związany z ich ewentualnymi związkami rodzinnymi, a nie z działalnością gospodarczą powoda.

Zgodnie zatem z art. 27 ust.1 ustawy z dnia 30.05.2014 r. o prawach konsumenta, konsument, który zawarł m.in. umowę na odległość, może w terminie 14 dni odstąpić od niej bez podawania przyczyny i bez ponoszenia kosztów, z wyjątkiem kosztów określonych w art. 33, art. 34 ust. 2 i art. 35. Zgodnie z art. 30 ust. 1 i 2 ww. ustawy konsument może odstąpić od umowy, składając przedsiębiorcy oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Do zachowania terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Zgodnie z art. 31 ust. 1 ww. ustawy w przypadku odstąpienia od umowy zawartej na odległość, umowę uważa się za niezawartą. Zgodnie z art. 32 ust. 1 ww. ustawy przedsiębiorca ma obowiązek niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy, zwrócić konsumentowi wszystkie dokonane przez niego płatności, w tym koszty dostarczenia rzeczy. Jeżeli przedsiębiorca nie zaproponował, że sam odbierze rzecz od konsumenta, może wstrzymać się ze zwrotem płatności otrzymanych od konsumenta do chwili otrzymania rzeczy z powrotem lub dostarczenia przez konsumenta dowodu jej odesłania, w zależności od tego, które zdarzenie nastąpi wcześniej. Zgodnie z art. 33 ww. ustawy jeżeli konsument wybrał sposób dostarczenia rzeczy inny niż najtańszy zwykły sposób dostarczenia, oferowany przez przedsiębiorcę, przedsiębiorca nie jest zobowiązany do zwrotu konsumentowi poniesionych przez niego dodatkowych kosztów. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 2 ww. ustawy konsument ma obowiązek zwrócić rzecz przedsiębiorcy lub przekazać ją osobie

upoważnionej przez przedsiębiorcę niezwłocznie, jednak nie później niż 14 dni od dnia, w którym odstąpił od umowy, chyba że przedsiębiorca zaproponował, że sam odbierze rzecz. Do zachowania terminu wystarczy odesłanie rzeczy przed jego upływem. Konsument ponosi tylko bezpośrednie koszty zwrotu rzeczy.

W niniejszej sprawie niewątpliwie spełnione zostały przesłanki zastosowania ww. przepisów. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika bowiem, że powód złożył ww. oświadczenie wysyłając pozwanemu odpowiednie pismo w dniu 11.06.2016 r. i to listem poleconym oraz dokonał zwrotu towaru wysyłając towar przesyłką na adres pozwanego. Powód mógł to zrobić bez podania żadnej przyczyny, a zatem nie ma znaczenia czy podane przez niego w oświadczeniu przyczyny rzeczywiście wystąpiły czy też nie. W szczególności dla oceny skuteczności odstąpienia od umowy nie ma znaczenia, czy pozwany rzeczywiście wystawił powodowi odpowiedni dowód sprzedaży (paragon fiskalny, fakturę) czy też tego zaniechał.

Powód też niewątpliwie zmieścił się w terminie wskazanym w ww. przepisach. Niezasadny jest przy tym zarzut pozwanego, że powód przesłał to oświadczenie oraz dokonał zwrotu towaru na niewłaściwy zdaniem pozwanego adres oraz że powód nie skonsultował z pozwanym właściwego adresu do zwrotu towaru. Wskazać bowiem w pierwszej kolejności, że powód nie miał obowiązku konsultacji takiego adresu, gdyż żaden przepis prawa nie nakładał na powoda takiego obowiązku, i powód mógł zasadnie kierować się tym adresem jako właściwym do dokonywania pozwanemu oficjalnych oświadczeń i zwrotu towaru. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego adres, na który powód przesłał pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu i zwrot towaru, był oficjalnym adresem pozwanego przy zawieraniu transakcji z powodem, a nadto adres ten widniał na fakturze VAT za zakup towaru, którą pozwany wystawił powodowi. Nie ujawniło się, by powód znał inny adres pozwanego, a w szczególności adres pozwanego wskazany w pozwie, a nawet gdyby taki znał, to obowiązkiem pozwanego było już przy zawieraniu transakcji lub przy dostarczeniu towaru wskazanie powodowi tego innego adresu dla wysłania ewentualnego oświadczenia o odstąpieniu od umowy oraz do zwrotu towaru. Skoro pozwany tego nie uczynił (gdyż tego nie wykazał), jego obciąża negatywny skutek w postaci faktycznego nieotrzymania oświadczenia powoda i przesyłki ze zwróconym towarem. Natomiast uprawnienia powoda związane z odstąpieniem od umowy niewątpliwie się zaktualizowały, gdyż powód wypełnił swoje obowiązki wynikające z ww. przepisów. Zatem zaktualizował się również obowiązek pozwanego zwrotu powodowi wszystkich dokonanych płatności, tj. w tym przypadku przede wszystkim ceny za towar w kwocie 300 zł.

Bezzasadny był też zarzut pozwanego, że odstąpienie od umowy przez powoda nie może być uznane za zasadne z tego też względu, że towar miał zostać zdaniem pozwanego oddany przez powoda w użytkowanie osobie trzeciej nie będącej konsumentem tj. B. S. (1), który ponadto towar użytkował, co wyłącza możliwość odstąpienia przez powoda od umowy. Przede wszystkim wskazać należy, że pozwany nie wykazał w żaden sposób, by B. S. rzeczywiście nie był konsumentem, a brak jest podstaw do jakiegos domniemania w tym zakresie. Nadto powód nie miał obowiązku osobistego odebrania rzeczy, a więc mógł powierzyć jej odebranie innej osobie, a nawet upoważnić ją do korzystania z rzeczy, po jej odebraniu, w zakresie wskazanym w art. 34 ust. 4 ww. ustawy, zgodnie z którym konsument ponosi odpowiedzialność za zmniejszenie wartości rzeczy będące wynikiem korzystania z niej w sposób wykraczający poza konieczny do stwierdzenia charakteru, cech i funkcjonowania rzeczy. Nie można było zatem odmówić powodowi czy B. S. z upoważnienia powoda do czasowego, wręcz chwilowego, korzystania z zakupionego towaru w ramach niezbędnych do zapoznania się z jego charakterem, cechami i funkcjonowaniem, co jest przecież kluczowe w przypadku umów zawieranych na odległość, właśnie z uwagi na taki ich charakter, gdzie nabywca przed zakupem towaru nie może bezpośrednio zapoznać się z tymi jego właściwościami. Pozwany nie wykazał też, by to korzystanie z towaru przez B. S. wykraczało poza ramy określone w ww. przepisie. Brak jest też podstaw, by w sprawie miały zastosowanie przepisy wyłączenia prawa do odstąpienia od umowy, określone w art. 38 ww. ustawy.

Pozwany miał również obowiązek zwrotu powodowi poniesionych przez powoda kosztów przesyłki, z tym, że ponieważ z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powód jako sposób dostawy wybrał przesyłkę kurierską, której koszt wynosił 20 zł, natomiast pozwany oferował ponadto wysyłkę paczką pocztową priorytetową, której koszt wynosił 15 zł, a zatem powód nie wybrał najtańszego zwykłego sposobu dostarczenia oferowanego towaru, a zatem zgodnie z art. 33 ww. ustawy powodowi należy się zwrot z tytułu kosztów przesyłki jedynie kwoty 15 zł, a nie 20 zł, jak żądał powód i z tego względu w zakresie kwoty 5 zł z tytułu kosztów przesyłki powództwo powoda uległo oddaleniu jako

bezzasadne. Bezzasadne było również żądanie powoda zwrotu kwoty 24,50 zł tytułem kosztów odebrania niepodjętej przez pozwanego przesyłki ze zwrotem zakupionego towaru. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika bowiem, że powód poniósł kwotę 24,50 zł tytułem kosztów odebrania niepodjętej przez pozwanego przesyłki. Z przedłożonego przez powoda dokumentu w postaci potwierdzenie wysłania paczki z 11.06.2016 r. nie wynika, że tyle kosztowało powoda niepodjęcie przez pozwanego przesyłki ze zwrotem towaru, lecz że tylko kosztowało samo wysłanie paczki ze zwrotem towaru, a takie koszty, zgodnie z art. 34 ust. 2 obciążają kupującego, a więc powoda, a nie pozwanego. Z tego względu również w tym zakresie powództwo uległo oddaleniu.

Z tych względów zasądzeniu na rzecz powoda od pozwanego ulegała łączna kwota 315 zł. O odsetkach od tej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 Kc, mając na uwadze granice żądania pozwu zarówno czasowe (tj. od dnia wniesienia pozwu w niniejszej sprawie, tj. 26.10.2016 r.) jak i co do wysokości (odsetki ustawowe co do wysokości mieszczą się bowiem w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie). Roszczenie powoda co do ww. łącznej kwoty było bowiem w dacie wniesienia pozwu w niniejszej sprawie niewątpliwie wymagalne, mając na uwadze art. 32 ww. ustawy.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 Kpc mając na uwadze, że powództwo zostało prawie w całości uwzględnione. Zasądzona od pozwanego na rzecz powoda kwota 30 zł stanowi celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc koszty procesu poniesione przez powoda, które sprowadzają się do uiszczonych przez powoda opłat od pozwu w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji wyroku.